

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarig kind,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/47797 en 06/47800 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
19 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 juni 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten, mede ten behoeve van hun minderjarig kind, om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2006, verzonden op 3 mei 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Bij uitspraak van 20 september 2006 in zaak no. 200604025/1 heeft de Afdeling de uitspraak van de rechtbank van 2 mei 2006 vernietigd en de zaken naar de rechtbank teruggewezen.

Bij uitspraak van 19 juli 2007, verzonden op 23 juli 2007, heeft de rechtbank de beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

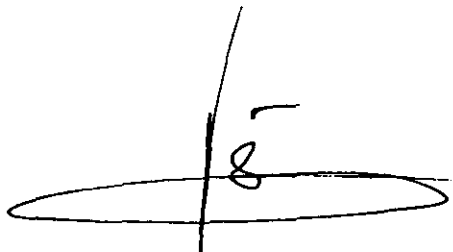
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 september 2007

210.

Verzonden: 28 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/47797 en AWB 06/47800

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 juli 2007

inzake

geboren op
en
geboren op
mede namens hun minderjarige dochter
nationaliteit Afghaanse,
verblijvende te
eisers,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluiten van 20 juni 2005 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen (AWB 05/30049 en AWB 05/30051).

Tegen deze besluiten hebben eisers beroepen ingesteld.

Bij uitspraak van 2 mei 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de beroepen van eisers gegrond verklaard, de bestreden besluiten vernietigd en bepaald dat verweerder nieuwe besluiten dient te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Tegen deze uitspraak heeft verweerder hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling).

Bij uitspraak van 20 september 2006 (200604025/1) heeft de Afdeling het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2006 vernietigd en de zaken terugverwezen naar de rechtbank.

Desgevraagd hebben eisers d.d. 21 november 2006 aanvullende gronden ingediend. Verweerder heeft schriftelijk gereageerd op 6 februari 2007.

De beroepen – na terugverwijzing door de Afdeling bij de rechtbank geregistreerd onder de nummers AWB 06/47797 en AWB 06/47800 – zijn behandeld ter zitting van 5 juli 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In het onderhavige geval heeft deze rechtbank, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, bij uitspraak van 2 mei 2006 overwogen dat verweerder eisers op grond van paragraaf 5.1 van het Tussentijds Bericht Vreemdelingen-circulaire 2003/22 (hierna: TBV) in aanmerking had moeten brengen voor een vergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Hiertoe heeft de rechtbank overwogen dat eisers hebben voldaan aan de voorwaarden genoemd in paragraaf 5.1 van het TBV.
2. Verweerder heeft in het tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep bij de Afdeling als grief onder andere aangevoerd dat de rechtbank, door te overwegen dat verweerder eisers op grond van paragraaf 5.1 van het TBV in aanmerking had moeten brengen voor een vergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, heeft miskend dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat eisers' gestelde vrees slechts op vermoedens berust.
3. Bij uitspraak van 20 september 2006 heeft de Afdeling voornoemde uitspraak van de rechtbank vernietigd en de zaken terugverwezen naar de rechtbank. De Afdeling heeft daarbij overwogen dat de rechtbank niet heeft onderzocht of eisers, als gevolg van de door hen gestelde omstandigheid dat zij een conflict hebben met een medeburger die op het gemeentehuis in Herat werkt, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Hierbij heeft de Afdeling overwogen dat paragraaf 5.1 van het TBV aldus dient te worden begrepen dat de herleiding van gestelde gebeurtenissen tot een reëel en persoonlijk risico op schending van artikel 3 EVRM op normale wijze door de asielzoeker aannemelijk moet worden gemaakt.
4. Gelet op de terugwijzing door de Afdeling, zal het beroep door de rechtbank worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor door de Afdeling is overwogen.
5. Allereerst zal worden beoordeeld of de eerst in beroep gedane mededeling dat eisers moeder door (hierna:) is mishandeld en als gevolg daarvan is overleden, kan worden betrokken bij het beroep.
6. Verweerder heeft ten aanzien van de gestelde feiten en omstandigheden omtrent het overlijden van eisers moeder zich op het standpunt gesteld dat deze informatie op grond van artikel 83 van de Vw 2000 buiten beschouwing dient te blijven. Eisers hebben deze feiten en

omstandigheden eerst in beroep aangevoerd, derhalve na het tot stand komen van het bestreden besluit. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers deze informatie eerder hadden kunnen en moeten overleggen, gelet op het feit dat deze informatie dateert van december 2003. De enkele stelling van eisers dat zij niet eerder wisten dat de moeder was overleden als gevolg van het handelen van volstaat niet, aldus verweerder.

7. Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat deze gestelde feiten en omstandigheden wel dienen te worden meegenomen in de beoordeling. Primair hebben eisers hiertoe aangevoerd dat het geen nieuwe informatie betreft in de zin van artikel 83 van de Vw 2000, maar een nadere onderbouwing van het eerder ingenomen standpunt dat zij problemen hebben ondervonden van Eisers hebben in dit verband ter zitting verwezen naar hetgeen zij omtrent hun problemen met reeds in de gehoren naar voren hebben gebracht, derhalve voor het tot stand komen van het bestreden besluit. Informatie ter onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt valt buiten de toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 en kan in elke stand van de procedure worden ingebracht en meegenomen in de beoordeling, aldus eisers.

Eisers hebben subsidiair aangevoerd dat, indien de informatie gezien moet worden als feiten en omstandigheden in de zin van artikel 83 van de Vw 2000, de verklaring meegenomen kan worden in de beoordeling, nu het niet mogelijk was deze informatie eerder over te leggen. Het was eisers namelijk pas in juli 2005 duidelijk geworden, door middel van een telefoongesprek met de zus van eiser, die zich destijds in Afghanistan bevond, dat eisers moeder was overleden als gevolg van het handelen van Dezelfde zus heeft tot juli 2005 tegen eisers volgehouden dat eisers moeder was overleden aan een hartstilstand. Nu eisers niet eerder op de hoogte waren van het verband tussen het overlijden van eisers moeder en het handelen van konden zij niet eerder in de procedure van het overlijden van eisers moeder door het handelen van kennis geven, aldus eisers.

8. De rechtbank stelt vast dat de informatie met betrekking tot het overlijden van eisers moeder is ingebracht na het nemen van het bestreden besluit. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33 van de Vw 2000, relevant kunnen zijn.

9. De rechtbank volgt eisers niet in hun primaire standpunt dat het overlijden van eisers moeder door handelen van een nadere onderbouwing is van het eerder ingenomen standpunt dat eisers problemen hebben ondervonden van en derhalve geen informatie is in de zin van artikel 83 van de Vw 2000. Immers, het reeds eerder ingenomen standpunt betreft feiten die zien op de relatie tussen eisers en Dat verantwoordelijk zou zijn voor het overlijden van eisers moeder ziet niet op de voormelde relatie, maar op de relatie tussen en een derde. Derhalve kunnen de gestelde feiten en omstandigheden omtrent het overlijden van eisers moeder naar het oordeel van de rechtbank niet gelden als onderbouwing van het door eisers aangegeven eerder ingenomen standpunt en betreft het informatie in de zin van artikel 83 van de Vw 2000.

10. Van belang is vervolgens of eisers deze feiten en omstandigheden eerder in de procedure hadden kunnen en moeten inbrengen. De rechtbank kan eisers volgen in hun subsidiaire

standpunt, dat de informatie omtrent het overlijden van eisers moeder niet voor het nemen van het bestreden besluit had kunnen worden ingebracht. De rechtbank acht hierbij het volgende van belang. Onweersproken is dat eisers moeder in december 2003 in Iran is overleden. Eisers bevonden zich destijds reeds in Nederland. Gelet op de ter zitting bij de rechtbank d.d. 23 maart 2006 uitvoerige en gedetailleerde verstrekte informatie door eisers, is de rechtbank van oordeel dat zij deze informatie niet eerder in de procedure hadden kunnen inbrengen.

11. Vervolgens is de vraag of deze gestelde feiten en omstandigheden omtrent het overlijden van eisers moeder relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de door eisers gevraagde verblijfsvergunning. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend, nu de informatie afkomstig is uit een niet objectieve bron, te weten de zus van eiser. Verder merkt de rechtbank in dit verband op dat uit de verklaring van het ziekenhuis, in het midden latend of deze verklaring echt is, niet is gebleken dat eisers moeder is mishandeld, laat staan dat zij is overleden als gevolg van een mishandeling door . Derhalve kunnen de gestelde feiten en omstandigheden met betrekking tot het overlijden van de moeder niet relevant zijn in de zin van artikel 83, tweede lid, van de Vw 2000, zodat deze buiten beschouwing dienen te blijven.

12. Thans is aan de orde of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde redenen hebben te vrezen voor mishandeling door als gevolg waarvan zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico lopen op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

13. Ten aanzien van artikel 3 EVRM ligt de vraag aan de rechtbank voor of eisers aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen hebben voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Beoordeeld dient te worden of aannemelijk is dat eisers bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Volgens de uitspraak van het Europees Hof tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EHRM) van 30 oktober 1991 inzake (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele omstandigheden (*special distinguishing features*), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid (*mere possibility*) van schending is onvoldoende. Het is dan ook aan eisers om aannemelijk te maken dat sprake is van concrete, hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich brengen dat zij een verhoogd risico lopen op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De enkele mogelijke schending van artikel 3 EVRM is onvoldoende.

14. Eisers hebben in dit kader gesteld te vrezen voor gewelddadig optreden van is een medeburger en is werkzaam op het gemeentehuis van is er in het verleden verantwoordelijk voor geweest dat eiser door de Taliban is opgepakt en mishandeld en hij heeft de woning en de winkel van eisers verkocht en het geld in eigen zak gestoken. Deze gebeurtenissen zijn volgens eisers aan te merken als een schending van artikel 3 EVRM. Eisers stellen dat zij, om te kunnen overleven in Afghanistan, zullen moeten proberen de familiebezittingen te claimen bij waarmee zij zich blootstellen aan de gewelddadigheden van de zijde van zal alles doen om te voorkomen dat eisers een claim indienen teneinde hun familiebezittingen terug te krijgen, aldus eisers.

15. Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat de verklaringen van eisers omtrent hetgeen eisers in het verleden hebben meegemaakt door toedoen van wel geloofwaardig worden geacht, maar dat de vrees die eisers hieraan ontleenen niet geloofwaardig wordt geacht. Verweerder stelt zich dan ook op het standpunt dat eisers met hetgeen zij hebben aangevoerd niet aannemelijk hebben weten te maken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen hebben voor een behandeling verboden bij artikel 3 EVRM.

16. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers met de aangevoerde feiten niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst aan een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM zullen worden blootgesteld. De rechtbank volgt verweerders conclusie dat eisers enkel vanwege het proberen terug te krijgen van de familiebezittingen bij terugkeer geen reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De uitleg van eisers bevat te veel vaagheden op dit punt. De rechtbank merkt op dat eisers niet duidelijk hebben weten te maken op welke wijze en bij wie zij zullen claimen en waarom dit zal leiden tot gewelddadigheden door

17. Eisers hebben voorts gesteld dat hun terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM oplevert als gevolg van de terugkeer van hun zoon. Eisers stellen dat een mensonterende of mensonwaardige behandeling jegens hun zoon immers ook een dusdanige behandeling jegens hen is. Dit beroep kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Zoals gezegd is het aan eisers om aannemelijk te maken dat sprake is van concrete, hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich brengen dat zij een verhoogd risico lopen op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Er dient derhalve een individuele beoordeling plaats te vinden. Schending van artikel 3 EVRM jegens eisers zoon betekent niet automatisch een schending ten aanzien van eisers. De enkele stelling van eisers dat dit wel het geval is, is hiervoor onvoldoende.

18. Gelet op het vorengaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000.

19. Voorts staat nog ter beoordeling het beroep van eisers op artikel 8 EVRM, nu de rechtbank aan de beoordeling hiervan bij haar eerdere uitspraak van 2 mei 2006 niet is toegekomen, gelet op het feit dat het bestreden besluit reeds op een andere beroepsgrond is vernietigd. De rechtbank verwijst in dit verband naar vaste jurisprudentie (de Afdeling d.d. 6 augustus 2003, LJN AI0801, de zogeheten Brummen-uitspraak) waaruit volgt dat in een nieuwe beroepsprocedure alleen op niet reeds uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen beroepsgronden kan worden opgekomen. De rechtbank acht deze jurisprudentie eveneens in de onderhavige situatie van toepassing. In het kader van artikel 8 EVRM is door eisers aangevoerd dat aan hun zoon inmiddels een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is verleend. De zoon heeft zijn gehele leven bij eisers gewoond en is gezien zijn leeftijd en zijn medische toestand volledig afhankelijk van eisers. De afwijzing van de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, hetgeen betekent dat eisers zullen moeten terugkeren naar Afghanistan, is strijdig met het door artikel 8 EVRM beschermde recht op "family life", aldus eisers.

20. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 6 augustus 2003, LJN: 6437 en JV 2003/433 heeft overwogen, leidt de strikte scheiding tussen asiel en regulier die volgt uit de

systematiek van de Vw 2000 ertoe dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 EVRM – behoudens in het kader van een vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000 – dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere vergunning. De rechtbank is van oordeel dat, nu in deze procedure is gesteld noch gebleken dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e dan wel f, van de Vw 2000, het beroep van eisers op artikel 8 EVRM niet kan slagen. Voor zover eisers hebben betoogd dat ook buiten dit wettelijk kader aan artikel 8 EVRM kan worden getoetst, ziet de rechtbank voor een dergelijke toetsing, onder verwijzing naar de hierboven aangehaalde jurisprudentie van de Afdeling, geen ruimte.

21. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

22. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

23. Het beroep is derhalve ongegrond.

24. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechter in tegenwoordigheid van
P.L.M.M. Mulders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 19 juli 2007.

De griffier is buiten staat deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

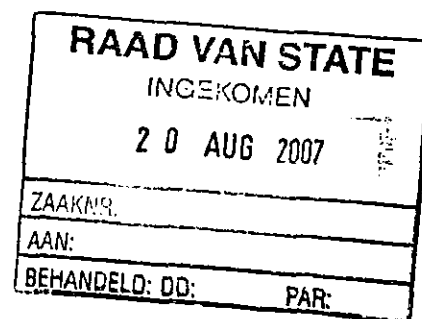
Afschriften verzonden:

23 JULI 2007

Smidspad 31
5046 JA Tilburg
Telefoon
013-5335472
Fax
013-5335508

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tilburg: 20 augustus 2007
Inzake: hoger beroep van dhr.
IND-dossiernummer: 0001-08-8012

HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbare Heer of Vrouwe,

Middels dit hoger beroepschrift wordt namens de heer
geboren op _____, en mevrouw _____ geboren op _____, mede
namens hun minderjarige dochter _____, allen van Afghaanse nationaliteit, hierna te
noemen: betrokkenen, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-
Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 19 juli 2007 (Awb 06/47797 en
06/47800).

Betrokkenen hebben mij bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep. Zij
kiezen domicilie op mijn kantooradres.

Bijgaand treft u aan een kopie van de bestreden uitspraak van de Rechtbank d.d. 19 juli 2007.
Deze uitspraak is op 23 juli 2007 aan mij per aangetekende post verzonden.

In de uitspraak wordt het namens betrokkenen ingestelde beroep tegen de beschikkingen van
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 20 juni 2005 (thans Staatssecretaris
van Justitie), waarbij de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbe-
paalde tijd is afgewezen, ongegrond verklaard.

Betrokkenen kunnen zich in de bestreden uitspraak niet vinden en voeren daartegen de volgen-
de grieven aan.

*Grief 1: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat de gestelde feiten en omstandigheden
omtrent het overlijden van eisers moeder niet relevant kunnen zijn voor de beschik-*

king omtrent de gevraagde verblijfsvergunning. Daarbij heeft de Rechtbank eveneens ten onrechte overwogen dat de betreffende informatie niet afkomstig is uit een objectieve bron en dat niet gebleken is dat de moeder is mishandeld.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 11 van de aangevallen uitspraak.

De Rechtbank heeft de informatie met betrekking tot de mishandeling en het overlijden van de moeder van eerstgenoemde betrokkene niet bij de beoordeling van het beroep betrokken, omdat deze informatie niet relevant zou zijn voor de besluitvorming. Deze informatie is niet relevant, omdat deze niet afkomstig is uit een objectieve bron en deze informatie niet is aangetoond met een document.

Betrokkenen stellen zich op het standpunt dat de Rechtbank daarmee een te zware en daarmee onjuiste maatstaf heeft gehanteerd. De Rechtbank heeft immers de maatstaf gehanteerd dat de ingebrachte informatie moet worden aangehouden (d.m.v. van document of een objectieve bron). Deze maatstaf is te streng: de Rechtbank had moeten toetsen of de ingebrachte informatie aannemelijk is.

Betrokkenen wijzen er in dit verband ook op dat namens de Staatssecretaris tijdens de mondelinge behandeling van het beroep d.d. 23 maart 2006 is aangegeven dat voor geloofwaardig wordt gehouden dat dhr. [naam] werkzaam is om het gemeentehuis te [plaats]. Verder is van belang dat de Staatssecretaris de door betrokkenen met dhr. [naam] ondervonden problemen voor geloofwaardig houdt.

Voorts is van belang dat door betrokkenen een (origineel) document is overgelegd, waaruit blijkt dat de moeder in bewusteloze toestand met een hoofdtrauma in het ziekenhuis is opgenomen.

In het licht hiervan dient te worden geconcludeerd dat de door betrokkenen in de beroepsfase ingebrachte informatie met betrekking tot de mishandeling en het overlijden van de moeder als aannemelijk moet worden beschouwd. Uit deze informatie blijkt genoegzaam van de voorlopende en actuele negatieve aandacht van dhr. [naam] voor betrokkenen, waardoor laatstgenoemden wel degelijk een reëel risico om slachtoffer te worden van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM aannemelijk hebben gemaakt.

De Rechtbank heeft het voorgaande miskend en daarmee deze informatie, waarvan de Rechtbank heeft geoordeeld dat deze niet eerder kon worden ingebracht, ten onrechte buiten de beoordeling van het beroep gelaten.

Grief 2: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers met de aangevoerde feiten niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst aan een behandeling verboden in art. 3 EVRM zullen worden blootgesteld. In dit verband heeft de Rechtbank eveneens ten onrechte overwogen dat de uitleg van eisers teveel vaagheden bevat.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 16 van de aangevallen beschikking.

Betrokkenen wijzen om te beginnen naar hetgeen ter toelichting op grief 1 is aangevoerd. Door de moeder van eerstgenoemde betrokkene is verhaal gehaald bij _____ voor wat betreft de verkoop van de woning en winkel van betrokkenen. Dat heeft geleid tot de mishandeling van de moeder en uiteindelijk tot haar dood. Deze informatie maakt de gegrondheid van het reële risico op een behandeling in strijd met art. 3 EVRM concreet en aannemelijk. De Rechtbank heeft op deze informatie ten onrechte geen acht geslagen.

Betrokkenen wijzen er voorts op dat de Rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hun uitleg te veel vaagheden bevat. Betrokkenen hebben dienaangaande geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd en duidelijk gemaakt dat zij dhr. _____ persoonlijk willen aanspreken om genoegdoening te krijgen voor hun verloren bezittingen. Zij hebben daarbij aangegeven dat zij van hem persoonlijk te vrezen hebben voor gewelddadigheden, hetgeen ten aanzien van de moeder ook is gebleken. Zij hebben tevens aangegeven dat dhr. _____ in het verleden geweld heeft gebruikt en niet bereid zal zijn betrokkenen te compenseren voor het ontvreemden van hun bezittingen. De gegronde vrees voor een behandeling in strijd met art. 3 EVRM is dan ook voldoende aannemelijk geworden. De Rechtbank had dan ook niet tot de bestreden rechtsoverweging mogen komen.

Grief 3: Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van art. 29 lid 1 sub b Vw.

Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 18 van de aangevallen uitspraak.

Gelet op hetgeen ter toelichting op de grieven 1 en 2 is aangevoerd had de Rechtbank niet tot de bestreden rechtsoverweging mogen komen.

Grief 4: Ten onrechte heeft de Rechtbank het namens betrokkenen ingediende beroep ongegrond verklaard en nagelaten de beschikkingen van 20 juni 2005 te vernietigen.

Uit hetgeen ten aanzien van de grieven 1 t/m 3 is aangevoerd volgt dat betrokkenen zich op het standpunt stellen dat het beroep gegrond had dienen te worden verklaard en dat de beschikkingen d.d. 20 juni 2005 hadden dienen te worden vernietigd.

MET CONCLUSIE:

Betrokkenen verzoeken de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, d.d. 19 juli 2007 te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, het op 1 juli 2005 ingediende beroep alsnog

gegrond te verklaren en de beschikkingen van 20 juni 2005 te vernietigen.

F.J.M. Schonkeren
gemachtigde